

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE”

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE.

Anul XIX

No. 11.

CUPRINS

Darul Spiritului Profetic și unitatea în biserică

Viitorul Bisericii

Ziua Colportajului

Tiparul în serviciul Evangheliei

Redeșteptarea de care avem nevoie

Pescari de oameni

Porunca II-a din Decalog

O scurtă biografie

Raportul Adunării Generale a Conferinței Buccegi - Marea

Raportul Adunării Generale a Conferinței Dunărea - Nistru

Raportul Adunării Generale a Conferinței Timiș - Olt

Hotărâri

Necrologuri — Anunțuri

Darul Spiritului Profetic și unitatea în biserică

Despre Hristos este spus: „S'a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor”. Efes. 4, 8. Aceste „daruri” se referă la Spiritul Sfânt și la lucrarea sa din biserică. Textul confirmă ceea ce era bine cunoscut când Pavel scria bisericii din Efes și anume, că după coborîre, Spiritul Sfânt avea să contribuie prin diferite și numeroase manifestări, la clădirea bisericii.

Un astfel de dar fu Spiritul Profetic. Acesta fu unul dintre cele mai valoroase daruri din cauza foloaselor aduse pentru clădirea și întărirea bisericii. Cu toate că în 1 Corinteni 12 sunt arătate darurile cari trebuie dorite și căutate într'o vieată evlavioasă și de rugăciune, totuși este lucru evident că darurile Spiritului au diferite grade fiindcă noi suntem îndemnați: „Umblați dar după darurile cele mai bune”. 1 Cor. 12, 31. Pavel continuă acest îndemn în cuvintele: „Astfel, deci, fraților, râvniți după proorocie”. 1 Cor. 14, 39.

Darul Profetiei nu constă numai în a spune mai dinainte evenimentele viitoare, ci, se aseamănă întocmai cu darurile date profetilor din vechime, cari învățau pe popor să facă deosebirea între rău și bine, întemeind învățăturile lor pe ceea ce le descoperea Dumne-

zeu. Spiritul Sfânt poate să descopere lumina și adevărul așa după cum găsește Dumnezeu cu cale. El așteaptă din partea aceluia care are darul Spiritului profetic, să facă cunoscut bisericii calea cea dreaptă nu numai în doctrină și morală, ci și în servire și progresare.

Biserica este corpul lui Hristos care este capul. Membrii bisericii vin din toate ramurile sociale și din multe popoare, și pentru aceasta trebuie ceva care să unifice acest corp de credincioși. Această putere unificatoare este dreapta interpretare a Scripturilor sub călăuzirea Spiritului Sfânt.

Nu toți membrii au același dar al Spiritului și nici toți cei cari au daruri asemănătoare nu au o putere egală pentru a face cunoscut învățăturile Spiritului. Darul Spiritului profetic așa cum s'a manifestat în poporul Advent, a fost un mijloc de unificare și spiritualizare al membrilor încă dela început. El a păstrat corpul „bine încheat și strâns legat”. Efes. 4, 16.

De-a-lungul istoriei vechiului Izrael, nu numai legea de pe Sinai, sau ceremoniile din legea lui Moise au fost acelea cari făceau pe popor una, ci și Spiritul Sfânt care s'a manifestat prin văzători și profetii cari veneau din când în când

(Urmare la pag. 3)

Viitorul Bisericii

IV.

Starea Bisericii

„Ingerului Bisericii din Laodicea scrie-i: Iată ce zice Cel ce e Amin, Martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece nici în clocot, am să te vărs din gura Mea. Pentrucă zici: „Sunt bogat, m'am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic", și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol, te sfătuesc să cumperi dela Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia, pe cari-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăește-te! Iată Eu stau la ușă, și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi intra cu el, și el cu Mine. Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie". (Apoc. 3, 14—21).

În ce stare ne aflăm noi? E de absolută nevoie, să ne facem iarăși și iarăși, cu multă grijă bilanțul stării noastre spirituale. Care este sentința divină? „Știu că îți merge numele că trăiești, dar ești mort". (Apoc. 3, 1) „Dar, fiindcă ești căldicel, . . . am să te vărs din gura Mea". „Te crezi bogat . . . și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol".

Ce stare grozavă! Să te amăgești singur cu privire la starea ta! Să trăiești nepăsător și fără grijă într-o siguranță înșelătoare, atunci când totul este sortit pieririi! Să rămâi liniștit și fără grijă, cufundat într-o indiferență de moarte, sătul de predici, surd la îndemnuri, și poate chiar plin de

mândrie sau obișnuit să răspândești vești rele și să critici, atunci când flacărele judecății au cuprins deja clădirea! Această amorfie a sufletului, această orbire spirituală care duce o mare parte dintre membri într-o prăpastie fără fund, reprezintă foarte bine starea Bisericii advente. În zadar caută unii să-și acopere ochii ca să nu vadă realitatea. Dimpotrivă, este de absolută nevoie să pipăi bine rana și să te cercetezi bine pe tine însuși, înainte de a fi prea târziu. Aceia cari se cercetează sincer și pe deplin și cari se îngrijesc de starea lor spirituală mai mult decât de alții, pot avea speranța mântuirii. Pentru starea acelor cari rămân nepăsători, indiferenți și mulțumiți de ei înșiși, nu mai e nicio nădejde de a rămâne simpli membri sau vestitori ai Evangheliei.

„Văzui că spiritul lumesc pătrunde repede în Biserică. Mergeți pe aceeași cale, ca și Izrailul din vechime". — „Mărturii", vol. 5, pp. 75. 76.

„Mulți cari ascultă cu plăcere adevărurile din Cuvântul lui Dumnezeu sunt morți spiritual, în timp ce mărturisesc că trăiesc. Ani de zile au luat parte la adunările noastre, dar ei par a fi din ce în ce mai puțin simțitori față de valoarea adevărului descoperit. Ei nu flămânzesc și nici nu însetează după dreptate. N'au nicio plăcere de lucrurile spirituale sau dumnezeiești. Ei aprobă adevărul, dar nu sunt sfințiți prin el. Nici Cuvântul lui Dumnezeu și nici mărturiile Spiritului Său nu fac vreo impresie dăinuitoare asupra lor. Ei vor fi osândiți chiar potrivit cu lumina, privilegiile și ocaziile pe cari le-au lepădat. Rugăciunea-Spiritului lui Dumnezeu, ca și muzica divină, făgăduințele Cuvântului Său așa de bogate și îmbelșugate, amenințările împotriva idolatriei și neascultarea, toate sunt fără putere să îmoaie inima lor lumească împietrită.

„Mulți dintre membrii noștri sunt împietriți. Ei sunt în situația lui Meroz: nici pentru, nici contra, nici reci, nici în clocot. Ei ascultă cuvintele lui Hristos, dar nu le împlinesc. Dacă rămân în starea aceasta, El îi va arunca cu scârbă". — Idem, pp. 76. 77.

„Biserica este decăzută din pricină că membrii ei își mănesc trupurile și își pângăresc sufletele.

„Dacă toți cei cari se strâng la adunările de edificare și de rugăciune, ar fi priviți ca adevărați închinători, am nădăjdui mai mult, deși ar mai rămâne mult pentru noi. Dar e zadarnic să ne înșelăm pe noi înșine. Lucrurile sunt departe de a fi așa cum ni se par nouă. Dela distanță mulți par frumoși, dar dacă îi cercetăm mai de aproape, sunt plini de defecte". — Idem, p. 79.

„Știu că mulți au păreri prea bune despre timpul nostru. Aceste suflete mulțumite de ele vor fi înghițite de ruina generală. Totuși, noi nu disperăm. Am fost înclinați să credem că acolo unde nu sunt predicatori credincioși, nu pot fi adevărați creștini; dar lucrurile nu stau astfel. Dumnezeu a făgăduit că acolo unde păstorii nu sunt credincioși, va purta El Insuși grijă de turmă. Dumnezeu n'a lăsat niciodată turma să depindă în totul de instrumentele omenești. Dar vremea curățirii Bisericii vine cu grabire. Dumnezeu dorește un popor curat și credincios. În cernerea cea mare care va avea loc în curând, vom fi mai în stare de a măsura tăria lui Izrail. Semnele ne arată că este aproape clipa când Domnul va dovedi că are în mâna Sa ciurul și că va curăța în mod desăvârșit Biserica Sa". (pag. 80).

„Aceia cari trăiesc pe urma slăbiciunilor și lipsurilor altora și cari strâng pentru ei miasmele vătămătoare ale neglijenței și greșelilor semenilor lor, se fac gunoierii Comunității. Ei nu sunt de niciun folos pentru societatea din care fac și ei parte, ci sunt mereu o povară pentru Comunitatea în care s'au vârit".

„Biserica n'are trebuință de

greutăți, ci de lucrători zeloși; nu de căutători de greșeli la alții, ci de oameni cari să ajute la zidirea Sionului". — „Mărturii”, vol. 4, p. 194.

„Ingerul va zice: „Lipsa de iubire și credință sunt cele mai mari păcate ale poporului lui Dumnezeu de astăzi”. Lipsa de credință duce la neglijență și la iubirea de sine și de lume. . . .

„Mulți se dedau la pofte și la plăceri cu toată lumina care le arată primejdia și mai ridică încă vocea, dând avertismente. Fiți cu luare aminte! Fiți stăpâni pe voi! Renunțați la plăceri! Plata păcatului este moartea!

„O! câți se măgulesc că sunt buni și drepti, pe când lumina adevărată a lui Dumnezeu desvăluie că toată vieța lor au trăit numai spre a-și place lor! Toată purtarea lor este urită de Dumnezeu. . . .

„Cât de triste și cât de grozave sunt greșelile pe cari le săvârșesc mulți! Ei își au temelia pe nisip și se înșală pe ei crezând că o au pe Stânca eternă. Mulți dintre cei cari practică binele se avântă fără teamă și sunt atât de nesimțitori față de primejdie, ca și cum niciodată n'ar mai veni Judecata. O răspântie grozavă îi așteaptă și cu toate acestea ei stau sub controlul pornirilor lor și a plăcerilor lor necioplite; ei își scriu un raport întunecat al vieții lor pentru judecată. Imi ridic glasul și avertizez pe toți aceia cari mărturisesc numele lui Hristos să se dea în lături dela orice neleguire. Curățiți-vă sufletele ascultând de adevăr. Depărtați-vă de orice necurătenie a cărnii și a spiritului, desăvârșind sfințirea voastră în temere de Dumnezeu. Aceia pentru cari se potrivesc cuvintele pe cari le-am spus, știu ce vreau să spun. Și chiar voi cari v'ați stricat căile voastre față de Domnul, luând parte la neleguirile cari abundă și întunecă sufletele voastre de păcat, Isus vă chiamă să vă întoarceți dela căile voastre, cerând dela El putere și a găsi în El pacea, puterea și harul acela care vă face mai mult decât biruitori în numele Său.

„Păcatele veacului acestuia decăzut au mănjit multe suflete cari au slujit lui Dumnezeu. . . .

„Câmpul trebuie curățat. Toți aceia cari cheamă numele lui Hristos, trebuie să vegheze, să se roage și să păzească intrările sufletului; pentru că Satana este la lucru ca să nimicească și să strice, dacă îi este dată cea mai mică posibilitate”.

„Domnul nu lucrează acum spre a aduce multe suflete la adevăr, pentru că sunt membri cari n'au fost niciodată convertiți și alții cari au fost cândva convertiți, dar cari au dat înapoi. Ce influență vor avea acești membri neconsacrați asupra noilor convertiți? Nu vor face ei fără efect solia pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său spre a o vesti?”

Solia Martorului credincios este serioasă și hotărâtoare. Dar nu este aceasta cuțitul Marelui Medic care ne este de folos astăzi?

„Căci așa vorbește Domnul către oamenii din Iuda și din Ierusalim: „Deșteleniți-vă un ogor nou, și nu semănați între spinii! Taiati-vă împrejur pentru Domnul, taiati-vă împrejur inimile, oamenii lui Iuda și locuitorii ai Ierusalimului, ca nu cumva să izbucnească mânia Mea ca un foc, și să se aprindă, fără să se poată stinge, din pricina răutății faptelor voastre”. Ier. 4, 3, 4.

„Curățește-ți inima de rău, Ierusalime, ca să fii mântuit! Până când vei păstra gânduri nelegiuite în inima ta?” Ier. 4, 14.

„Întoarceți-vă la Mine, și Mă voi întoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor”. Maleahi 3, 7.

„Întoarceți-vă, copii răzvrățiți, și vă voi ierta abaterile”.

— „Iată-ne, venim la tine, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul nostru”. Ier. 3, 22.

„Întoarce-mă Tu, și mă voi întoarce, căci Tu ești Domnul, Dumnezeul meu!” Ier. 31, 18.

„Vindecă-mă, Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu, și voi fi mântuit; căci Tu ești slava mea!” Ier. 17, 14.

„Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu

de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie”.

F. Charpiot

(Urmare dela pag. 1)

cu solii de avertizare și mustrare pentru a întoarce pe popor dela idolatrie și păcat. Prin repetate vorbiri către popor, aducându-le aminte ceea ce aștepta Dumnezeu dela ei și avertizându-i de urmările păcatului, Spiritul își păstră în Izrail o rămășiță statornică și credincioasă.

Cum a procedat Dumnezeu cu poporul Izrail din vechime așa a procedat și cu poporul Advent chiar dela început când, deși puțini, și-au fixat poziția în fața obligațiilor legii lui Dumnezeu. Prin Spiritul profetic acest popor a primit solii de avertizare împotriva primejdiei apostaziei și căderii dela credință. Iar pe predicatorii a îndemnat să păstreze o treaptă înaltă de viețuire creștină și o adâncă devoțiune. Când o neînțelegere cu privire la punctele de doctrină sau de lucrare părea că desparte în grupe pe credincioși, Spiritul profetic le vorbea și le arăta calea cea bună. Acei cari au luat în seamă îndemnul au crescut în puterile spirituale, în timp ce acei cari au respins lumina s'au poticnit și au pierdut cărarea.

Uneori se recomandau planuri și reguli cari păreau drepte și înțelepte celor cari le erau prezentate, dar cari, dacă ar fi fost urmate, ar fi dus biserica pe o cale greșită și în încurcătură. Atunci Spiritul profetic le-a vorbit și le-a arătat calea cea dreaptă. În felul acesta Comunitatea a fost ținută laolaltă unită, urmând lumina care-i venise prin darul Spiritului profetic. Acesta a unificat credința noastră la început, ne-a ținut laolaltă, mai înainte ca noi să fi avut vreun sistem de organizație și ne-a păstrat uniți cu toate că suntem împărțiați printre multe națiuni și popoare. Ceea ce suntem cu ajutorul lui Dumnezeu, datorăm darurilor Spiritului Sfânt între cari este Spiritul profetic.

I. H. Evans

Misiunea Internă

Programul pe luna Noembrie

Ziua Colportajului

PROGRAM

1. Cântare de deschidere
2. De cetit: Mat. 4, 16; 5, 13—17
3. Rugăciune
4. Raportul mis. al Comunității
5. Colectă
6. **Studiu Biblic:** Tiparul în serviciul Evangheliei
7. Cântare
8. **Lectură:** Redeschizarea de care avem nevoie
9. **Lectură:** Pescari de oameni
10. Cântare de închidere și rugă.

Notă către conducători.

Studiază în așa fel, încât serviciul acesta să devină cu adevărat al Misiunii Interne, îndreptând razele lucrării locale în fiecare casă a Comunității. Lucrarea care ne-a fost arătată de a duce Evanghelia la orice creatură nu este numai o teorie, ci o faptă de actualitate. Este timpul nimerit să privim această chestiune cu toată sinceritatea și să facem o mai repede și hotărâtă înaintare în cele ce avem de făcut sub conducerea divină. Comunitățile dela orașe sunt aduse față'n față cu unele lucruri cari par o imposibilitate, când trebuie să intrăm în fiecare casă și familie cu solia adevărului prezent, în timp ce poate că

la sate aceeași lucrare să fie mai simplă și ușor de îndeplinit. Totuși hotărârile lui Dumnezeu se pot îndeplini. Când El spune: „orice creatură” se înțelege chiar aceasta. El va binecuvânta din belșug pe toți aceia cari răspund la această chemare și își îndeplinesc partea care le-a fost încredințată. Noi nu trebuie să așteptăm ca această lucrare să se facă de-a-valma, ci numai atunci când ne-am îndeplinit cu credincioșie fiecare personal îndatoririle, putem fi siguri că Dumnezeu Se va îngriji de rezultat.

Mișcarea misionară a Bisericii din urmă a înaintat cu pași mari în ultimii ani și s'au deschis noi ramuri de lucrare, încât ducerea soliei în fiecare casă nu este o țintă imposibilă. Cheia acestor rezultate stă în literatura noastră. Diferitele planuri pentru folosirea literaturii, așa cum sunt arătate în aceste articole, să fie studiate cu atenție și să fie aplicate în fiecare Comunitate. Ar fi bine ca conducătorul activității misionare din fiecare Comunitate să scrie Secretarului Misiunii Interne dela Conferință, pentru informații referitoare la organizarea câmpului local, pentru vizitarea din casă în casă cu literatură în timpul lunilor de iarnă și continuarea ei de aproape prin lecturi biblice și adunări familiare de către evangheliștii laici.

Departamentul Misiunii Interne
Uniunea Română

Tiparul în serviciul Evangheliei

(Studiu biblic)

A. Comunitățile lui Dumnezeu cari au răspândit Evanghelia au fost pretutindeni un ajutor progresului și desvoltărilor culturale. Isus Hristos a prezis acest ajutor minunat, când a zis: „Această Evanghelie va fi predicată în toată lumea”. Ceea ce nu s'a împlinit în decursul celor o mie opt sute de ani, se împlinește acum, în timpul din urmă, potrivit cu cele prezise de Domnul. La sfârșitul veacului

al nouăsprezecilea și la începutul celui de al douăzecilea, s'a pus baza unei lucrări misionare mondiale având ca motto: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură”. Multe jertfe au depus cei cari au întreprins această lucrare mondială, însoțiți fiind de multe binecuvântări dela Dumnezeu. La grăbirea răspândirii Evangheliei, cuvântul scris a avut o mare parte de făcut fără de care nici nu ne putem închipui lucrarea lui Dumnezeu.

B. Tiparul în serviciul Evangheliei

I. Cuvântul lui Dumnezeu, cuvânt scris.

1. Dumnezeu ordonă: „Scrie!” „Scrie cuvintele acestea într'o carte!” 2 Moise 34, 27.

„Scrie descoperirea și o sapă pe tablă!” Habacuc 2, 2.

„Ceea ce vezi scrie!” Apoc. 2, 11.

„Scrie fiindcă aceste cuvinte sunt credincioase și adevărate!” Apoc. 21, 5.

2. Originea scrisului în Noul Testament este și originea creștinismului.

a) Pavel nu numai că a lucrat mai mult decât toți, (1 Cor. 15, 10) dar a și scris mai mult decât toți. Rom. 15, 15; 2 Cor. 2, 4; Filip. 3, 1.

b) Comunitățile prețuiau aceste scrieri ca dăruite de Spiritul Sfânt și că Domnul vorbește prin aceste scrieri.

c) Aceste scrieri erau mult iubite și prețuite ca fiind lăsate dela apostoli și pe cari le vestim și noi în lume.

3. Siguranța păstrării și ducerea Evangheliei apărută prin Cuvântul scris. Col. 4, 16.

II. Cuvântul lui Dumnezeu Cuvânt scris.

1. „Vreau să-l predic, vreau să-l spun și vreau să-l scriu!” (Luther)

2. După acest principiu s'a condus încă dela început și lucrarea noastră: „Intr'o astfel de lucrare, pe care o îndepliniți, veți realiza mai mult bine dacă ați pune-o în legătură cu scrierile. Tractate referitoare la principalele puncte ale adevărului prezent să fie împărțite la toți aceia cari doresc să le primească. Tiparul este un mijloc puternic pentru a mișca conștiința și inima poporului. Dumnezeu a dat poporului Său ocazie prin presă, care în legătură cu alte mijloace, s'o folosească la răspândirea cunoștinței adevărului”. (E. G. White, 12 Septembrie 1875).

(Urmare la pag. 15.)

Redeșteptarea de care avem nevoie

Noi toți privim în viitor și ne rugăm pentru venirea acelei zile, când o mare redeșteptare spirituală va pregăti Biserica pentru revărsarea ploii celei târzii și pentru încheierea acestei lucrări. Această redeșteptare spirituală, trebuie să fie însoțită de o creștere a activității fiecărui mijloc pe care Dumnezeu l-a creat pentru ducerea acestei solii. Aceasta înseamnă, fără îndoială, o cât mai mare folosire a literaturii noastre. Noi trebuie să ne rugăm stăruitor pentru venirea acestei zile.

Voiu cita din Spiritul Profeției un pasagiu scurt, referitor la nevoia unei astfel de redeșteptări, o redeșteptare pentru distribuirea literaturii noastre. În „Mărturii”, Vol. IX, pagina 62, cetim:

„Publicațiunile noastre trebuie să meargă pretutindeni. Ele să fie tipărite în multe limbi. Solia ingerului al treilea trebuie să fie dusă pe această cale și prin viu graiu. Voi cari credeți adevărul pentru acest timp, deșteptați-vă! Acum datoria voastră e de a căuta orice mijloc posibil pentru a determina pe cei cari înțeleg adevărul să-l vestească. O parte din banii proveniți din vânzarea literaturii trebuie folosiți pentru sporirea mijloacelor de tipărire a cât mai multă literatură care să deschidă ochii orbii și să deștelenească pământul inimii”.

Sunt impresionat de acest pasagiu: „Voi cari credeți adevărul pentru acest timp, deșteptați-vă!” Ce suntem îndemnați să facem? „Deșteptați-vă!” Pentru ce această deșteptare? Pentru a grăbi și mări răspândirea literaturii noastre.

Noi știm că astăzi sunt membri cari ar trebui să fie angajați în mod activ în lucrare. Ei nu sunt educați ca să fie predicatori, ei nu sunt formați ca să fie lucrători

biblici. Dar mulțumesc lui Dumnezeu că este o cale de servire pentru care orice suflet se poate forma; împrăștierea literaturii noastre. Nu mă preocupă prea mult nevoia pe care o avem de redeșteptare pentru că lucrul acesta îl recunoaștem cu toții; ci cum putem ajunge la ea? Trebuie să se facă ceva. Cu ajutorul lui Dumnezeu, noi trebuie să facem ceva cu totul deosebit pentru a face față acestei nevoi. Mi-aduc aminte de vizita făcută la o adunare de lucrători și slujbași ai Comunității, la care cea mai mare parte din program trata despre darea instrucțiunilor practice și lămurite de tot felul cum să se folosească literatura. Nu s'a ținut nicio predică cu privire la nevoia lucrării cu literatură, dar au fost date instrucțiuni simple, lămurite și directe de felul cum să se folosească revistele și broșurile, precum și orice fel de literatură, așa încât acești slujbași ai Comunității mergând în comunitățile lor să învețe pe membri metode hotărâte pentru înaintarea lucrării. E o mare nevoie după asemenea instrucțiuni. Câteodată motivăm că membrii noștri sunt înțelepți, sau trebuie să fie înțelepți în răspândirea literaturii, totuși ei au nevoie de instrucțiuni.

O redeșteptare a bisericii

Mi-aduc aminte de o experiență pe care am avut-o acum câțiva ani în urmă. Eram însărcinat să conduc niște adunări publice într'un oraș. Dar, pe când începeam să mă pregătesc pentru aceasta, găsi în comunitate o situație mai mult decât descurajatoare. Din primul Sabat de când am intrat acolo, am observat că partea din urmă a comunității era despărțită de o perdea mare, ruptă în unele locuri. Interiorul adunării era lipsit cu totul de pre-

zență. Adunarea nu mai fusese zugerăvită de mult timp. Mi se părea că starea membrilor comunității se aseamănă cu aceea a clădirii și mă hotărâi să facem ceva ca să schimbăm această situație. Astfel dădurăm jos acea perdea veche și sdrențuită. Surorile făcură una nouă care era foarte frumoasă. Invitarăm adunarea la o clacă de lucru, iar frații și surorile veniră cu toții. Tot interiorul comunității fusese înfrumusețat și membrii se simțeau fericiți de îmbunătățirile aduse.

După ce clădirea adunării fusese pusă în ordine, am anunțat că în Sabatul următor vom avea o oră misionară. O astfel de oră nu fusese ținută de multă vreme. În acea zi de Sabat, în drum spre casă dela adunare, soția presbiterului îi zise: „Ascultă, noi suntem într'o mare încurcătură. De ce a spus fratele McElhany că în Sabatul următor va fi o oră misionară? Tu ești presbiterul Comunității și tu știi că de multă vreme n'am mai făcut nicio lucrare misionară. Ce-ai de gând să faci?” El răspunse: „Intr'adevăr, trebuie să facem ceva”. Acest frate avea o fermă frumoasă și un bun automobil. A doua zi, Duminecă, acest presbiter al comunității făcu un lucru nou pentru el. Scoase automobilul din garaj, îl umplu cu literatură, apoi el și cu soția lui merseră să distribuie aceste reviste printre oameni. Veți fi foarte bucuroși să știți că acest presbiter își făcuse partea sa pentru ora misionară din Sabatul viitor. El avea acum unele experiențe minunate de istorisit și eu însumi fui foarte mult încurajat la încheierea serviciului divin. Pentru Sabatul viitor anunțai o nouă oră misionară. Am făcut-o, și am avut mari binecuvântări. Le-am spus fraților și surorilor: „Cu adevărat, aceasta mi-a făcut o mare bucurie. Este atât de minunat, încât aș dori să anunț o nouă oră misionară și pentru Sabatul viitor”. În al treilea Sabat toți aveau ceva de istorisit. Când am pornit aceste eforturi, toți membrii erau gata să

ne încredințeze cea mai inimoasă conlucrare.

Mi-am continuat lucrarea în acea comunitate timp de un an, și când am părăsit-o, membrii comunității se dublase.

Sunt multe comunități în aceași situație, dar ele pot fi redeşeptate punându-le la lucru. Această experiență pe care am scris-o ne arată o cale, și anume: folosirea cât mai mult a literaturii, încât comunitatea să se redeşep-te.

Pescari de oameni

De curând o schimbare minună-tă s'a produs în mentalitatea Ame-ricanilor. Aproape toți Americanii cari ajunseser la culme cu materialismul, goana după plăceri, strân-gerea de bani și sensualitate, a-cum doresc după Dumnezeu.

Un cunoscut scriitor național, Bernard McFadden, a început pu-blicarea unei noi foi lunare intitu-lată: „Credința și răspunsurile minunate la rugăciune”. Primul număr apărut în luna Martie are următoarea introducere: „Nici-o dată mai înainte în istoria omenii nu s'a ridicat din sufletul rătă-citor al omenirii un astfel de strigăt după o reînviare a credin-ței. Timpul este copt pentru o re-voluție spirituală”. Într'un alt ar-ticol al său zice: „Cine sunt? De unde vin? Unde mă duc? Acestea sunt întrebări de o importanță a-tât de covârșitoare, încât câteoda-tă îți oprește respirația... și strigăm instinctiv după ajutor”.

Un alt scriitor spune: „In mijlo-cul directivelor și înclinațiunilor manifestate, interesul, căutarea lui Dumnezeu cu seriozitate este o în-cercare care devine o realitate ce se împărtășe cu iuteală”.

Cât de clar sună aceasta în Spi-ritul Profeției care zice: „Sunt mulți cari cetesc Scripturile și cari nu pot înțelege adevărata lor în-semnătate. Pretutindeni în ome-nire, oamenii privesc cu ardoare către cer. Rugăciuni, lacrimi și ce-

Printre noi sunt mii de sufle-ți cari au ajuns la cunoașterea adevărului prin literatură. Fra-ților, să ne deșeptăm, și să fo-losim mai mult literatura noastră pentru evanghelizarea lumii. Fie ca Dumnezeu să ne binecuvinteze în lucrarea cu literatură și mer-gând cu ea s'o udăm cu lacrimi-le noastre, ca Dumnezeu s'o facă un mijloc puternic pentru căști-garea multor suflete pentru împă-răția Sa.

J. L. McElhany

rieri se înalță din sufletele dornice după lumină, har și Spiritul Sfânt. Mulți sunt în pragul împărăției așteptând numai să fie invitați în-lăuntru”. („Faptele Apostolilor”, p. 109) Cu adevărat, Dumnezeu toarnă Spiritul Său peste orice creatură. (Ioel 2, 28.) Acum este timpul pentru Adventiști să găsea-scă aceste suflete interesate.

După ce Isus dădu vieată corpu-lui neînsuflețit al lui Lazăr, prie-tenii lui aveau acum de făcut o lucrare: „Deslegați-l și lăsați-l să meargă”. Ioan 11, 24. Noi trebuie să răscolim teritoriul nostru pen-tru a căuta acele suflete a căror inimă Dumnezeu le-a deșeptat la o vieată spirituală. Și găsindu-le trebuie să le ridicăm vâlul preju-decăților, al tradiției și superstiției de pe ochii lor, așa încât să „vadă lucrurile minunate ale legii lui Dumnezeu”. (Ps. 119, 18).

Această directivă de trezire a interesului pentru lucrurile spiri-tuale va fi speculată de spiritism și alte rătăcirii religioase. Despre aceasta am fost avertizați cu mulți ani în urmă de Spiritul Profeției. In cartea „Experiențe și Viziuni”, cetim: „Mi-a fost arătat un tren de vagoane cari alergau cu iutea-la fulgerului. Ingerul m'a îndem-nat să privesc cu băgare de seamă. Mi-am ațintit privirea asupra tren-ului. Mi se părea că în tren se afla toată omenirea. Apoi mi-a a-rătat pe conducător, o persoană

distinsă și impunătoare, pe care toți călătorii o priveau și o res-pectau. Eram în încurcătură și am întreat pe ingerul meu însoțitor cine era acea persoană. El mi-a spus: „Este Satana, el este condu-cătorul, în chip de inger al lumi-nii. El a luat omenirea în robie. Ei sunt prada unor înșelăciuni pu-ternice, pentru a crede minciuna ca să poată fi osândiți”.

Revista „Noutățile Săptămânii” din 27 Februarie 1939, citează o declarație a unui însemnat con-du-cător bisericesc: „Superstiția spo-rește în salturi repezi. Rezultatul este că prin aceasta nu va crește și puterea noastră de a înțelege minunile lui Dumnezeu. Dacă nu putem ajunge la aceasta prin pra-ctizarea unei adevărate credințe religioase, vom cădea în mlaștina superstiției”.

Adventiștii de Ziua Șaptea au lucrat mult și din greu în timpul acestor nouăzeci și cinci de ani. Rezultatele sunt frumoase. Totuși în multe din Comunitățile noastre auzim răspunsul lui Petru: „Toată noaptea ne-am trudit și n'am prins nimic” și ei nu sunt dornici să înceapă din nou. Acestora Domnul le spune: „Depărtează-o la adânc și aruncă-ți mreșile pentru pescuire”. „După ce le-au aruncat, au prins o așa mare mulțime de pești, că înșeau să li se rupă mreșile”. Să aruncăm din nou mreșile la po-runca Domnului și vom fi și noi tot atât de surprinși de rezultate.

Acum câțiva ani în urmă, ni s'a spus: „Poporul nostru a fost con-siderat ca fiind prea neînsemnat pentru a fi băgat în seamă, dar va veni o schimbare. Lumea creștină se mișcă astăzi în așa fel, încât inevitabil va scoate în evidență pe poporul păzitor al poruncilor”. — „Mărturii”, Vol. V, p. 46. Și ia-ră ni se mai spune: „Poporul lui Dumnezeu are înaintea lui o mare lucrare de făcut. O lucrare care trebuie să iasă tot mai mult în evi-dență”. — Idem, p. 23.

Astăzi este ocazia noastră. Tre-bue să aruncăm în grabă năvodul Evangheliei în partea dreaptă, în-

(Urmare la pag. 16.)

Porunca II-a din Decalog

Păcatele părinților

Unii poate nu găsesc dreptă oșândă rostită de porunca a doua, ca păcatele părinților să fie pedepsite în copii până la al treilea și al patrulea neam. Ei sunt voioși a admite că ceea ce seamănă omul aceea să și secere, fiecare pentru el, dar ei nu văd că ar fi drept, că copiii să sufere pentru fărădelegile părinților lor.

De această părere suntem și noi, și putem adăoga, că noi nu credem că intenția lui Dumnezeu ar fi ca copiii să sufere pentru păcatele părinților lor. Nu pare destul de clar și drept faptul, că dacă părinții au mâncat aguridă să li se strepezească dinții copiilor. Ar fi cu mult mai potrivit ca cel ce a comis fapta rea să sufere singur consecințele, iar nu altul.

Dar la aceasta s'ar putea obiec-ta imediat: Bine, dar porunca spune că păcatele părinților vor fi pedepsite în „copii până la al treilea și la al patrulea neam”. Da, așa este. Să meditam la aceasta.

Mai întâi, să cetim încă odată porunca, exact așa cum sună ea: „Eu, Domnul, Dumnezeu tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc”. La cine se referă oare cuvintele „al celor ce Mă urăsc”? Se referă oare numai la părinți? Nu credem că se poate susține aceasta. Aceste cuvinte se referă atât la copii cât și la părinți. Sensul este, ca și cuvintele poruncii, că păcatele părinților vor fi pedepsite în copii, până la al treilea și al patrulea neam, dacă copiii continuă să urască pe Dumnezeu. Este vorba deci de al treilea și al patrulea neam al celor ce urăsc. Dacă copiii nu se întorc dela faptele rele, ci urăsc pe Dumnezeu, ca și părinții lor, atunci rezultatul firesc al eredității va continua să lucreze. Aceasta va veni însă numai peste al treilea și al patrulea neam al

De M. L. Andreassen

(Urmare)

celor ce urăsc. Dar dacă neamul al doilea, al treilea, sau al patrulea încetează să mai urască, blestemul nu mai are efect; pentru că nu mai există a treia și a patra generație care să urască. Ei iubesc acum pe Dumnezeu, și Dumnezeu, prin harul Său, îi scutește de legea eredității. Acesta este înțelesul literal al acestei porunci.

Poate fi susținută această interpretare prin vreun cuvânt lămurit al Sfintei Scripturi? Noi credem că da.

În capitoul 18 din Ezechiel se vorbește cu privire la aceasta. Izrail zicea: „Părinții au mâncat aguridă, și copiilor li s'au strepezit dinții”. Ezec. 18, 2. La această susținere, Domnul arată lămurit: „Pe vieața Mea, zice Domnul, Dumnezeu, că nu veți mai avea prilej să spuneți zicătoarea aceasta în Izrail”. Vers. 3. Apoi El spune că nici dreptatea, nici fărădelegea nu se moștenește. „Omul care este drept, care face judecată și dreptate”, „care urmează legile Mele și păzește poruncile Mele, lucrând cu credincioșie, omul acela este drept, și va trăi negreșit, zice Domnul, Dumnezeu”. Vers. 5. 9. Dar dacă „omul acesta are un fiu care e iute la mânia, care varsă sânge, sau care face ceva de felul acesta . . . s'ar putea oare să trăiască un astfel de fiu? Nu va trăi; a săvârșit toate aceste uriciuni, de aceea trebuie să moară. Sângele lui să cadă asupra capului lui!” Vers. 10—13. Dar să presupunem, că un astfel de om are un fiu, care vede toate păcatele tatălui său, le vede, dar nu face la fel”. Vers. 14. Ce va fi cu acest fiu? Va muri oare pentru păcatele tatălui său? Nu. El „nu va muri pentru nelegiuirea tatălui său, ci va trăi negreșit”. Vers. 17. „Pentru că fiul a lucrat după neprihănire și dreptate, a pă-

zit și a împlinit toate legile Mele; el va trăi negreșit!” Apoi urmează declarația principiului: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el”. Vers. 19. 20.

Prin cele de mai sus, această chestiune este expusă destul de lămurit. „Fiul nu va purta fărădelegea tatălui său, nici tatăl fărădelegea fiului”. Această declarație nu poate fi înțeleasă greșit. „Sufletul care va păcătui acela va muri”. Nu va muri un altul oarecare, ci acela care va păcătui. De aceea Dumnezeu zice, în contrast cu proverbul obișnuit în Izrail: „Iată că toate sufletele sunt ale Mele. După cum sufletul fiului este al Meu, tot așa și sufletul tatălui este al Meu. Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Vers. 4.

Fiecare este răspunzător pentru păcatele sale

Aceste versete expun lămurit învățătura că fiecare va fi făcut răspunzător pentru păcatele sale personale, și că el nu va suferi pentru păcatele tatălui său. Dar că aceasta arată mai mult decât o răspundere morală, reiese din proverbul amintit despre aguridă. Declarația aceasta ce se referă și la urmările fizice ale fărădelegii, moștenirea de înclinări și slăbiciuni datorite păcatului. Totuși nu e nevoie ca un fiu să sufere pentru păcatele tatălui său. „Dacă cel rău se întoarce dela răutatea lui și face ce este drept și bine, își va păstra sufletul viu. Pentru că își deschide ochii și se abate dela toate fărădelegile pe cari le-a săvârșit, va trăi și nu va muri”. Vers. 27. 28. De aceea se dă îndemnul: „Lepădați dela voi toate fărădelegile, prin cari ați păcăuit, faceți-vă rost de o inimă nouă și un duh nou. Pentru ce vreți să muriți,

casă a lui Izrail? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Intoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi". Vers. 31. 32.

Noi credem că aceeași învățătură se cuprinde și în porunca a doua. Păcatul este de așa natură, că ruinează și ucide pe toți acei cu cari vine în contact. Sunt anumite rezultate naturale între cari Dumnezeu nu intervine, în mod obișnuit. Dacă un om face fapte rele, dacă aduce „mărturie mincinoasă”, atunci poate aștepta o recoltă potrivită cu faptele sale. Copiii săi vor moșteni rezultatele fărâdelegii și vor suferi împreună cu el. Păcatul slăbește și distruge întotdeauna, și în decursul a câtorva generații, el va aduce cu sine astfel de urmări, încât chiar constituțiile fizice puternice sunt slăbite, și copiii se îmbolnăvesc și mor. Cu timpul, aduce moartea întregii familii. Ea s'a sinucis. Ea a fost stârpită. Și poate că e bine așa, ca răul să nu fie perpetuat din generație în generație. Națiuni întregi au dispărut, în felul acesta din istorie, și au făcut loc altor popoare cu gusturi și obiceiuri mai primitive. Cercetătorul atent va vedea aceste forțe la lucru printre popoarele de astăzi. Nicio națiune, în care predomină păcatul în legătură cu belșugul de pâine și dedarea la deșertăciune, nu poate supraviețui mult timp. Istoria însăși declară că astfel de popoare sunt osândite. Ezech. 16, 49.

Este spre binele omenirii, ca păcatul să-și primească răsplata sa. Este necesar ca urmările păcatului să înceteze în cele din urmă. Babilonul a căzut din pricina păcatelor sale. Grecia a decăzut pentru că cetățenii ei au devenit nervoși, din cauza multor abuzuri. Roma a fost tare și puternică, până ce prosperitatea materială a ruinat-o. Așa s'a întâmplat cu multe națiuni și popoare. Cu siguranță că n'ar fi bine ca păcatul să fie lăsat să înflorească fără să fie pedepsit. Păcatul se distruge pe sine însuși.

Dar ce va fi cu persoana care a fost crescută într'un astfel de

cerc vițios și care moștenește urmările păcatelor strămoșilor săi? Ea poartă aceste păcate în trupul său, și suferă din cauza lor. Nu putem închide ochii în fața faptului că noi suferim din pricină că părinții noștri au păcătuit. Noi am devenit mai slabi din cauza păcatelor neamului nostru. Nu există vreo scăpare din aceasta? Trebuie oare să suferim noi pentru că părinții noștri au păcătuit? Nu s'a luat nicio măsură în Evanghelie ca să li se dea ajutor acelora cari au nevoie de ajutor și doresc scăpare? Noi credem că da. Credem că Evanghelia a luat totuși măsuri ca dinții copiilor să nu se strepezească pentru că părinții lor au mâncat aguridă. Și această măsură o găsim expusă lămurit în porunca a doua.

Că păcatele vor fi pedepsite în copii, cetim lămurit în porunca a doua. După cum am lămurit mai sus, dacă nu ar fi adăogate cuvintele „celor ce Mă urăsc”, atunci declarația și osânda dată de porunca a doua ar fi absolută. Dar dacă luăm în considerație fraza „al celor ce Mă urăsc”, tabloul se schimbă. Aceasta nu mai este o sentință necalificată, căci depinde de comportarea acelora la care se referă sentința. Dacă copiii „Mă urăsc”, legea naturii își urmează cursul ei. Păcatul va fi pedepsit în copii. Dar dacă totuși copiii se întorc dela calea lor rea, atunci legea eredității nu-și mai continuă lucrarea ei.

Aceasta părea a fi o învățătură nouă pentru unii din Izrail, căci ei întreabă: „Pentru ce nu poartă fiul pedeapsa pentru nelegiuirea tatălui său?” Dar la aceasta se răspunde lămurit: „Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său”. Ezech. 18, 19. 20.

„Mă îndur până la al miiilea neam”

Noi primim deci declarația poruncii a doua, după care copiii vor purta fărâdelegea părinților lor, numai dacă continuă să urască pe Dumnezeu, cum au făcut părinții lor. În acest caz, Dumnezeu nu intervine în desfășurarea

legilor eredității. Dar dacă fiul se întoarce dela păcatele tatălui său, dacă „păzește poruncile Mele, și urmează legile Mele, acela nu va muri pentru nelegiuirea tatălui său, ci va trăi negreșit”. Ezech. 18, 17. Aceasta este în de acord cu porunca care zice că Dumnezeu se îndură „până la al miiilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. Exodul 20, 6.

Acest plan al lui Dumnezeu este solemn și drept. Pare a fi un lucru nedrept, ca copiii să suferă urmările păcatelor părinților, dacă acești copii nu aleg să umble pe aceleași căi pe cari au umblat părinții lor. Chiar faptul că ei trebuie să suferă din pricina păcatelor altora, ar trebui să fie o îmboldire pentru ei ca s'o rupă cu păcatul spre a fi mântuiți. Orice suferință adăogată constituie un motiv în plus de a se întoarce la Dumnezeu. Iar dacă, în asemenea împrejurări, ei refuză totuși să se întoarcă la Domnul, dacă aleg cu premeditație să continue a viețui în păcate, și dacă nici chiar suferințele lor nu-i fac să se hotărască pentru dreptate, atunci nu pot să învinuiască pe Dumnezeu de nedreptate. Dumnezeu îi va elibera cu bucurie. Invitația Sa către ei este: „Doresc Eu moartea păcătoșului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai de grabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?” Ezech. 18, 23. Cu durere în inimă El strigă către dânsii: „Pentru ce vreți să muriți, casă a lui Izrail? Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Intoarceți-vă dar la Dumnezeu”. Vers. 31. 32.

Se poate însă pune, cu dreptate, întrebarea: Dacă un fiu se întoarce dela calea fărâdelegii, pe care a umblat tatăl său, va înlătura oare Dumnezeu legea eredității, și va vindeca pe fiu de defectele fizice și mintale moștenite? La aceasta putem răspunde și cu da și cu nu, după împrejurări. Dar să urmărim mai departe chestiunea.

În această lume sunt multe nepotriviri, pe cari Dumnezeu le-ar îndepărta cu bucurie, dacă oamezii L'ar lăsa să lucreze. Unde s'a

immulțit păcatul, s'a immulțit și harul. Aceasta este tot ceea ce El poate face mai bine, căci aceasta este tot ceea ce oamenii îl lasă să facă. Dacă oamenii ar fi primit să urmeze calea lui Dumnezeu, atunci păcatul și suferințele aduse de el n'ar mai exista. În viața lui Hristos, noi avem o ilustrație frumoasă despre aceasta. Ori unde mergea El, vindecarea și binecuvântarea îi urma. În Evangheliile, se repetă adesea declarația, „tămăduind orice boală și orice neputință care era în popor”. Mat. 4, 23. „Și a tămăduit pe toți bolnavii”. „El își puna mâinile peste fiecare din ei, și-i vindeca”. Și ucenicilor Săi „le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate, și să tămăduiască orice fel de boală și orice fel de neputință”. Mat. 8, 16; Luca 4, 40; Mat. 10, 1. Deci, noi nu putem trage nicio altă concluzie decât, că, dacă Dumnezeu ar fi lăsat de oameni să lucreze pe calea Sa, El ar îndepărta boalele, cât și păcatul, și orice neputință moștenită sau dobândită n'ar mai exista.

Dar oamenii împiedecă pe Dumnezeu să lucreze. Despre anumite locuri, pe unde mergea Isus, ni se raportează: „N'a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi, și i-a vindecat. Și se mira de necredința lor”. Marcu 6, 5, 6. „Și n'a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor”. Mat. 13, 58. După cum mărginirea unui student (în învățătură) mărginește și pe profesor, tot astfel credința, sau lipsa de credință mărginește posibilitatea lui Dumnezeu de a lucra pentru noi.

Deci, noi putem fi siguri, că Dumnezeu nu numai că este în stare, dar este și voios ca să zădărnicească urmările păcatului. Singura întrebare însă este, dacă e bine să facă așa în orice împrejurare. La această întrebare, numai Dumnezeu poate răspunde. Sunt anumite învățăminte cari nu pot fi obținute decât prin suferință. Pavel s'a rugat în trei rânduri, ca Dumnezeu să îndepărteze din

carnea sa boldul suferinței, dar nu a primit decât răspunsul, că e mai bine pentru el să nu se întâmple așa, dându-i-se totuși îmbărbătarea, că harul lui Dumnezeu este în deajuns pentru el. 2 Cor. 12, 9. Hristos S'a rugat de trei ori în grădina Ghetsemani, ca să se îndepărteze dela El paharul suferinței, dar I S'a răspuns că trebuie să-l bea, pentru ca să poată mântui pe om. Luca 22, 42. Așa dar, nu este întotdeauna după voia lui Dumnezeu ca suferința să fie înlăturată. Pentru anumite motive, destul de întemeiate, Dumnezeu nu îndepărtează toate boldurile suferinței. Dar în asemenea cazuri, El dă har și tărie ca să suportăm suferințele.

De aceea noi credem că planul lui Dumnezeu, în general, este de a vindeca și restabili, dar că, în anumite cazuri, El nu găsește cu cale să facă astfel. În asemenea cazuri, noi nu trebuie să pierdem nădejdea, nu trebuie să încetăm de a ne ruga, dar, după cum a făcut și Hristos, să lăsăm cazul nostru în mâna lui Dumnezeu, ca voia Lui să se facă cu noi, știind că, dacă Dumnezeu va găsi că e mai bine să se vindece, ne va vindeca, dar dacă va găsi cu cale altfel, ne va da harul Său din abundență.

Pare însă dovedit faptul, că în cele mai multe cazuri, noi suntem prea întârziatori în a aduce greutățile noastre lui Dumnezeu. Intrădevar, El va pedepsi nelegiuirile părinților în copii, dacă aceștia îl urăsc, dar El va arăta îndurarea Sa până la mii de neamuri, acelor cari îl iubesc și păzesc poruncile Sale. Milostivirea arătată la mii de neamuri pare a fi în directă legătură cu pedepsirea nelegiurii în copii. Aceasta însemnează, că, dacă noi credem că copii suferă din pricina greșelilor părinților lor, atunci harul acesta trebuie arătat prin îndepărtarea suferinței, și pentru ca noi să ne rugăm cu încredere la Dumnezeu, pentru vindecare și har. În acest caz se vede că credința noastră nu s'a prins însă în deajuns de această făgăduință.

E bine ca noi să cercetăm mai a-

dânc acest teren al credinței. Unii susțin că nu s'ar cuprinde nimic în cele zece porunci despre iubirea și harul Său, ci totul ar fi numai lege; dar observați declarația cu privire la milostivirea pe care Dumnezeu dorește s'o arate față de acei cari păstrează poruncile Sale. Aceasta este o frumoasă făgăduință.

Dumnezeu ne spune însă, că această făgăduință este dată „acelora ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele”. „Iubirea” și „păzirea”, — acestea două merg împreună. Unii susțin că iubesc pe Dumnezeu, dar „nu păzesc”, alții pot pretinde că „păzesc”, dar nu iubesc. Această făgăduință nu e dată pentru aceștia. Făgăduința este dată numai acelui care iubește și păzește. Aceasta este în de acord cu declarația lui Ioan, care știa că noi iubim pe copiii lui Dumnezeu numai, „dacă iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui”. 1 Ioan 5, 2.

Porunca a doua este mai mult decât o prescripție a legii. Ea este o făgăduință, este una din cele mai prețioase făgăduinți din Scriptură. Ea ne făgăduiește scutirea de pedepsirea păcatelor părinților în fii, cu condiția de a iubi pe Dumnezeu, și a înceta să-L mai urim. Ea făgăduiește o veghere geloasă asupra noastră, ca să nu ne închinăm la alți zei. Ea ne asigură o milostivire, o supraveghere și ocrotire nemărginită din partea lui Dumnezeu, în schimbul iubirii și ascultării noastre de El. În această poruncă se află esența întregii Evangheliile. Învățătura ei este peste măsură de vastă. Unitatea lui Dumnezeu; deșertăciunea idolilor; ocrotirea și geloasa purtare de grijă a lui Dumnezeu; răsplata și rezultatul păcatului; milostivirea lui Dumnezeu; condiția cerută pentru mântuire; necesitatea păzirii legii, — totul est zugrăvit aci. Dumnezeu să ne ajute ca să ne îmbogățim tot mai mult cu cunoștința legii lui Dumnezeu. În ea este descoperită toată datoria omului. — Review and Herald, N. 13, din 1 Aprilie 1937.

O scurtă biografie

Succesele primelor adunări în tabără ale Adventiștilor de Ziua Șaptea ținute la Wright, Michigan, în anul 1868, conduse în anii următori la întocmirea de planuri mari în vederea eforturilor de acest fel. Fratele James White luă parte în mod activ nu numai la întocmirea de planuri pentru aceste adunări, ci și la vizitarea lor în fiecare vară pe cât îi permitea lucrările sale urgente cum și sănătatea sa șubreziată. Lungile perioade de lucru peste măsură în zilele de grele lupte dela începutul lucrării, în obositoare încordări ale lucrărilor de redacție unite cu răspunderile de președinte al Conferinței Generale, precum și de conducător în diferite comitete ale instituțiilor, toate acestea au lăsat urme vizibile în sănătatea sa. Elena White întovărășea pe soțul ei în călătoriile sale, contribuind pe deplin cu partea ei atât în lucrarea de predicare cât și în cea de lecturi personale, și continuând, pe cât îi era cu putință cu scrierile ei.

În vara anului 1872 și în 1873, când încordarea la lucru crescuse peste măsură, acești aprigi lucrători fură nevoiți să părăsească adunările de tabără și să caute odihnă. În scopul acesta ei aleseră ca refugiu cetatea retrasă a munților. Cele două perioade de timp petrecute în munții Colorado fură o mare binecuvântare atât pentru fratele cât și pentru sora White, aducându-le ușurare, ocazii pentru studiu, meditație și scris.

Iarna din 1872—1873 găsi această pereche în California în interesul lucrării celei noi stabilite pe Coasta Pacificului. Acesta fu cel dintâi dintre multele popasuri făcute în Apus, din următorii șapte ani. În timp ce se afla în Apus, la 1 Aprilie 1874 fu dată sorei White o viziune clară, în care i se descoperi felul minunat în care avea să se întindă și să crească lucrarea nu numai în statele din Apus,

(Urmare din No. 10.)

ci și în țările îndepărtate de peste ocean. Câteva săptămâni mai târziu, zece adunări fură deschise în Oakland-California. În legătură cu acest eveniment, fratele James White începu publicarea revistei „Semnele Timpului” (în limba engleză).

Toamna îi găsim la Michigan, luând parte la Institutul Biblic, în deosebi la serviciul divin din Sabbat și apoi la colegiul din Battle Creek unde avu de îndeplinit în deosebi o lucrare importantă cu ocazia inaugurării colegiului la 4 Ianuarie 1875. Cu ocazia acestei inaugurări, în timp ce sora White sta în fața grupului care se strânsese din diferite state pentru a lua parte la prima noastră instituție de educație, dânsa făcu cunoscut ceea ce i se descoperise mai înainte într'o viziune pe care o primise odată cu însănătoșirea ei. Tabloul cel vast pe care îl descrie referitor la lucrarea pe care Adventiștii de Ziua Șaptea trebuia s'o îndeplinească, impresionă adunarea de lucrători și credincioși asupra importanței acestui colegiu. Printre altele, dânsa spunea că i s'a arătat în alte țări edituri și o lucrare foarte bine organizată, dezvoltându-se în ținuturile cele întinse ale lumii, în cari Adventiștii de Ziua Șaptea din acele vremuri nici nu se gândeau să pătrundă.

În timpul celor câțiva ani următori, o mare parte din timpul sorei White fu ocupat cu scrierea acelei părți, din seria cea mare de cărți, care tratează despre vieaja lui Hristos și lucrarea apostolilor. Acestea apărură în volumele II și III ale „Spiritalui Profetic”, în anul 1877—1878. În acest timp fratele White se ocupa cu întemeierea editurii Pacific din Oakland, cu întocmirea de planuri pentru străngerea de daruri spre a mări sanatoriul dela Battle Creek și cu clădirea unei capele.

Când sora White vizită sanatoriul de lângă Sf. Elena, California, în 1878, ea spuse că acele clădiri și împrejurimi îi fuseseră arătate în viziunea cu extinderea lucrării de pe coasta de Vest. Aceasta era a treia realizare pe care o văzuse în viziunea din 1874, celelalte fiind „Semnele Timpului” și „Editura Pacific”.

În timpul ultimelor șapte adunări în tabără, sora White vorbi la mari mulțimi de oameni, cea mai mare dintre aceste adunări fiind ținută într'o Duminică după amiază la Groveland în Massachusetts, în luna August 1877, unde veniră 15.000 de oameni să audă vorbirea ei cu privire la subiectul cel întins al absteninței creștine. Însemnările cu privire la călătoriile și lucrările ei din timpul acestei perioade ne duc în Est și în Vest sau pe coasta Pacificului de Nord-Est. Scrierile ei vizitau neînecat sesiunile Conferinței Generale, adunările în tabără și comunitățile. De asemenea erau date instrucțiuni grupelor de temperanță și fiind prezentate chiar în piața orașului sau în închisori.

Slăbirea sănătății fratelui White îi determină să facă o călătorie în Texas în iarna anului 1878—1879. Aci fratele Arthur Daniells, care în anii de mai târziu servi ca președinte al Conferinței Generale, se alătură împreună cu soția sa Maria, familiei White, tânărul Arthur ca ajutorul și îngrijitorul fratelui White, iar Maria cu grija casei și a pregătirii alimentelor.

Au fost perioade în timpul celor doi ani următori când fratele White se simțea mai bine și putea să continue lucrarea. Însă anii îndelungați de lucru peste măsură în domeniul intelectual și fizic au slăbit forțele sale vitale, încât într'o Sămbătă după amiază, în Battle Creek 1881, trecu la odihnă. Alături de făptura adormită a soțului ei, la serviciul înmormântării, sora White își înnoi hotărârea ei, cu toate că era lipsită de tovarășul și ajutorul ei, să continue lucrarea ce îi fuseseră încredințată.

În curând găsim pe sora White pe coasta Pacificului, simțind în

adânc pierderea tovarășului ei, dar cu toată râvna angajată pentru a scri capitolule celui de al patrulea volum din seria „Spiritalului Profetic”. În acest volum mult așteptat era prezentată marea luptă dela distrugerea Ierusalimului până în vremea sfârșitului. Când apărură de sub presă în 1884, cartea fu bine primită. Se publică o ediție cu ilustrații pentru colportaj cu titlul „Marea luptă între Hristos și Satana”, și într’un timp scurt de trei ani fură tipărite și vândute 50.000 de exemplare.

Conferința Generală a făcut o invitație sorei White și fiului ei să viziteze pentru un timp scurt misiunile europene. Pe măsură ce timpul se apropia ca să pornească în călătorie, tuturor celor dimprejurul ei li se părea că starea ei fizică va face cu neputință această călătorie. Ascultătoare de ceea ce credea ca o datorie, se imbarcă pentru călătorie. Sănătatea ei fu

întărită și stătu în Europa din toamna anului 1885 până în vara anului 1887.

Dela Basel, Elveția, unde era pe atunci centrul lucrării din Europa, sora White făcu călătorii în Anglia, Germania, Franța, Italia, Danemarca, Norvegia și Suedia. De un deosebit interes pentru dânsa fu să viziteze văile Valdenzilor din Italia, unde văzu cu proprii ei ochi locurile pe cari le văzuse în viziune în legătură cu istoria Evului Mediu și a Reformațiunii.

Atât în Basel din Elveția cât și în Cristiania (Oslo) din Norvegia, sora White recunoscă mașinile de tipărit ca fiind acelea ce-i fusese arătate în viziunea cea clară din 3 Ianuarie 1875, când văzuse multe mașini lucrând în țările de peste ocean.

Sfaturile date de sora White lucrătorilor noștri din Europa în zilele de începuturi ale lucrării, au

contribuit mult la stabilirea bunelor reguli și planuri pe cari Dumnezeu le-a binecuvântat pentru înaintarea lucrării Sale.

Pe dată ce cartea cea nouă „Spiritalul Profetic”, volumul IV, fu tipărită în limbile europene, sora White înțelese că trebuie să scrie mai pe deplin despre cele ce i se prezentase referitor la scenele luptei, începând astfel lucrarea de întregire a acestei istorii care apărură mai târziu, în anul 1888, sub titlul „Marea luptă”.

La întoarcere în Statele Unite, sora White se stabili cu locuința la Healdsburg, în California, de unde vizită neuitata Conferința Generală din 1888, în Minneapolis, Minnesota, iar în lunile următoare făcu călătorii, ținu predici și lucră pentru înaintarea lucrării. În timpul acesta ea scrise și cartea „Patriarhi și Profeti”, care apărură în anul 1890.

Raportul Adunării Generale a Conferinței Bucegi-Marea

Conferința „Bucegi-Marea” a ținut a zecea Adunare Generală în București, în sala Barașeum, în zilele dela 7—10 Septembrie, 1939.

Intr’o atmosferă solemnă s’a deschis prima ședință administrativă cu cântarea No. 165. „Lucrarea Doamne este a Ta”, și cu o rugăciune rostită de fr. T. Coconcea. După ce s’a făcut apelul delegaților, fratele M. Manea a cetit textele din Apocalips 22, 12. 20, amintind despre „fericita speranță a creștinului”, apoi a scos în evidență purtarea de grijă a lui Dumnezeu în timpul celor doi ani trecuți.

Ca oaspeți dela conducerea lucrării, am avut din partea Conferinței Generale pe fratele MacGuire, din partea Diviziunii pe fratele Olson și pe fratele Charpiot, din partea Uniunii Române

am avut pe frații: D. Florea, Președintele Uniunii Române, Gh. Stănică, P. Hermann, I. Reit, P. Paulini; din partea Institutului Biblic a luat parte fratele P. Păunescu, Directorul școlii.

Președintele Conferinței, a adresat salutul de bun venit la toți delegații Comunităților precum și fraților oaspeți dela conducerea lucrării.

Fratele D. Florea a arătat în scurte cuvinte noua organizare a Conferinței care cuprinde în prezent Comunitățile din Ținuturile Bucegi și Marea. S’a procedat apoi la alegerea unui comitet general compus din câte un delegat pentru fiecare Comunitate și sub președenția fratelui D. Florea s’au retras și au făcut propuneri pentru cele trei comitete: de numiri, hotărâri și acreditări.

Fratele M. Manea a arătat în linii generale situația financiară și greutățile prin cari a trecut Conferința în timpul celor doi ani, îndemnând pe credincioși la o mai deplină credincioșie în îndatoririle noastre față de Dumnezeu. Apoi s’a prezentat raportul tinerețului, al Școlii de Sabat și al lucrării de binefacere cari au fost primite în unanimitate de voturi.

Fratele St. Ștefănescu, secretarul comitetului general a prezentat propunerea pentru cele trei comitete.

Comitetul de numiri compus din frații: D. Florea, Președintele Uniunii, Toma Negoescu, Chiru Oprea, D-tru Postelnicu, Dumitru Paraschiv, Constantin Trașcă și Nicolae Alexe.

Comitetul de hotărâri: compus din frații: Victor Diaconescu, Gh.

Stănică, Ioan Reit, P. Hermann, P. Păunescu, C. Andrieș, C. Alexe, Radu Eremia, R. Seefried, St. Ivăncică, Gh. Eremia, St. Ștefănescu, D-tru Ceaușu, C. Voivozeanu, Pavel Olteanu și P. Paulini.

Comitetul de acreditări, compus din frații: D. Florea, M. Manea, I. Gheorghisor și I. Șolea.

Comitetul de numiri a propus ca slujbași ai Conferinței „Bucegi-Marea” pe următorii frați:

Președinte: Mihail Manea.

Cassier-Secretar: C. Andrieș.

Mis. Internă și Tabita: Toma Dobre.

Școala de Sabat și Tineret: C. Alexe.

Publicații: Radu Eremia.

Comitetul Conferinței: Mihail Manea, C. Andrieș, Toma Dobre, Ilie Gheorghisor, Nicolae Alexe, Ștefan Oatu, Marin Caraivan, Constantin Mărculescu, Petre Păunescu.

Comitetul de socoteli: Ștefan Popa, I. Dumitrescu-Policiori.

Comitetul de acreditări a propus pentru deservirea Comunităților pe următorii frați:

Predicatori: Mihail Manea, Nicolae Alexe, Toma Dobre, Ștefan Kelemen, Ilie Gheorghisor, Ștefan Oatu, Dobre Cristil, Teodor Coconcea, Pavel Olteanu, Nicolae

Voinea, Alexandru Petrescu, Dumitru Paraschiv, Scarlat Popa, Constantin Trașcă, Ioan Șolea, Victor Georgescu, Andrei Rizea, Nicolae Marinescu, Dumitru Ceaușu și Păun Cucurezeanu.

Predicatori Ajutori propuși pentru întărire ca predicatori: Florea Turturică, Gheorghe Graure, Ignat Iorga, Ioan Pascu.

Ajutori Predicatori: Constantin Alexe, I. Nedelciu, Cornel Păun, Anghel Cprisan.

Misionari autorizați: Constantin Andrieș, Radu Eremia, Pavel Costov, Ștefan Năilescu, Gheorghe Iancu, Andrei Bălan și Pop Teodor.

Listele ambelor comitete au fost votate de întreaga adunare cu unanimitate de voturi.

Comitetul de hotăriri a prezentat hotăririle dela pagina 14 cari au fost discutate și primite în unanimitate de voturi.

Intrucât sala era neîncăpătoare pentru adunările publice și cele din Sabat, o parte dintre membrii Comunităților din București și alți oaspeți au fost invitați în capela noastră din Popa Tatu.

Sabatul dela 9 Septembrie a fost o zi solemnă și de reculegere sufletească pentru toți cei prezenți. In sala Barașeum a vorbit

fratele MacGuire, iar în capela din Popa Tatu, fratele Olson a adresat tineretului o solie mișcătoare. S'au făcut apeluri pentru consacrare și pregătire în vederea revenirii Domnului Hristos. La apelul ce s'a făcut poporul a fost gata să consacre nu numai inima, ci și daruri pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu.

Școala de Sabat a fost vizitată de 1316 persoane majore. Colecta a fost de 6.568 lei, iar fondul de educație 1.943 lei.

In Sabat după amiază a avut loc solemnitatea consacrării ca predicatori a fraților: Florea Turturică, Gheorghe Graure, Ignat Iorga și Ioan Pascu.

Duminecă după amiază tineretul a avut o frumoasă serbare la care a luat parte un public numeros.

Bunul Dumnezeu a revărsat multe și bogate binecuvântări cu ocazia acestei adunări generale. Prin lecturile biblice și cuvântările ce s'au ținut, coreligionarii noștri au fost însuflețiți de ideea că revenirea Domnului Isus este foarte aproape. Rugăm pe Domnul ca acest gând să însuflețească și pe ceilalți frați și surori din Comunitățile noastre.

Președinte, **M. Manea**

Secretar, **C. Andrieș**

Raportul Adunării Generale a Conferinței Dunărea-Nistru

Adunarea generală a Conferinței Dunărea Nistru a avut loc la Galați în sala Comunității locale din strada Grădina Veche No. 9, în zilele dela 14—17 Septembrie, 1939.

Ca oaspeți am avut din partea Conferinței Generale pe fratele Maede MacGuire, din partea Diviziunii pe fratele Charpiot, iar din partea Uniunii pe frații: D. Flo-

rea, Gh. Stănică, V. Diaconescu, I. Reit și P. Hermann.

Ședințele administrative au fost deschise de fratele D. Bădescu, Președintele Conferinței, cu cântarea No. 6 și cu o rugăciune înălțată de fratele Gh. Gherase. Au fost cetite cuvintele din Romani 1, 7—9, aducându-se mulțumiri atât lui Dumnezeu pentru protecția Lui minunată, cât și tuturor frați-

lor și surorilor cari compun Comunitățile noastre.

Fratele Florea dă câteva directive în ceea ce privește ținerea adunărilor, cari trebuie să fie mai mult educative și instructive decât administrative. Pentru pregătirea diferitelor lucrări s'a ales un comitet special dintre toți delegații veniți la ședințele Conferinței, care la rândul său a propus pe ce-

lelalte trei comitete:

Comitetul de numiri: D. Florea, Gr. Dașoveanu, F. Mateescu, Gr. Ciobotaru și Vasile Manea.

Comitetul de acreditări: D. Florea, MdMac Guire, D. Bădescu, N. Arcalievsky, D. Făurescu.

Comitetul de hotăriri: V. Diaconescu, P. Hermann, Gh. Stănică, I. Reit, A. Văcăreanu, Gh. Gherase, R. Artinian, V. Schiopoiaia, C. Popescu, I. Danțoș, Mihail Hioară și Anesia Boicu.

Comitetul de numiri a propus ca slujbași în Conferință pentru anii 1939—1941, pe următorii frați: **Președinte:** D. Bădescu; **Secretar-Cassier:** Gh. Gherase; **Secretar Depart.**: R. Artinian; **Secretar Publicității:** Vasile Schiopoiaia.

Comitetul Conferinței: D. Bădescu, Gh. Gherase, R. Artinian, N. Arcalievsky, Gr. Dașoveanu, Daniel Maer și Ioan Liga.

Comitetul de socoteli: Alexandru Anghelută și Marin Carabela.

Comitetul de acreditări: a pro-

pus pe următorii frați spre a fi acreditați: **Predicatori:** D. Bădescu, C. Popescu, Gr. Dașoveanu, N. Arcalievsky, D. Făurescu, I. Danțoș, M. Hioară, M. Ganea și frații F. Mateescu și Ioan Dănilă cari au fost întâriți cu această ocazie.

Lucrători Biblici: Gh. Gherase, V. Schiopoiaia, R. Artinian, Gh. Iordănescu, I. Knittel.

Colportori: Mihail Gherasim, M. Axente, Gh. Sârbu, E. Sârbu, V. Stănescu, M. Gugulenco, N. Ganea.

Comitetul de hotăriri a propus cele publicate la pagina 14.

Propunerile acestor trei Comitete au fost primite cu unanimitate de voturi.

S'a remarcat o deosebită solemnitate la toate aceste adunări și Duhul Sfânt a fost simțit ca fiind la lucru în Biserica Domnului.

Sabatul din 16 Septembrie a fost un Sabat măreț, Sala cea mare a Conferinței a fost neincăpătoare, formându-se clase și afară în cur-

te. Au fost peste 500 de persoane, împărțite în 50 de clase. Colecta a fost de lei 1260. Predica a fost rostită de fratele MacGuire, arătând marea însemnătate pe care o au părinții de a-și crește copiii la picioarele Domnului și în școlile noastre. După amiază a avut loc întărirea prin binecuvântare a fraților Fl. Mateescu și Ioan Dănilă în slujba de predicare. Fr. MacGuire a mai arătat ce înseamnă ca cineva să fie chemat la slujba de predicare și cari sunt datoriile lui ca păstor și răspunzător de suflete. S'a făcut și o colectă pentru Misiunea Internă de lei 4.717.

Duminecă a avut loc o frumoasă producție a tineretului prin care s'a arătat ce pot face tinerii și tinerele Comunităților noastre, și în același timp ce face această credință pentru ei, Seara a avut loc o prelegere publică ținută de fratele D. Bădescu.

Președinte,

Secretar,

D. Bădescu

Gh. Gherase

Raportul Adunării Generale a Conferinței Timiș-Olt

Prima adunare a Conferinței „Timiș-Olt” s'a ținut în orașul Craiova, sala „Victoria” din str. Cuza Vodă No. 32, în zilele dela 21—24 Sept. 1939.

Pe lângă frații lucrători ai Conferinței și delegații Comunităților au mai luat parte ca oaspeți din partea Diviziunii fratele F. Charpiot, iar din partea Uniunii frații: D. Florea, Gh. Stănică, Ioan Reit, P. H. Hermann, Victor Diaconescu, din partea Editurii fr. A. Văcăreanu, iar din partea Institutului Biblic fratele Ștefan Demetrescu.

Fratele Vlad Mocanu președintele Conferinței declară deschisă Conferința Joi 21 Septembrie, adresând un cuvânt de „BUN VENIT” și mulțumire către toți frații cari au luat parte la aceste adunări. A citit câteva versete din psalmul 100 exprimând mulțumirea și recunoștința față de Dumnezeu pentru că ne-a ajutat să pu-

tem ține aceste adunări.

Pentru pregătirea și studierea diferitelor lucrări privitoare la progresul lucrării în viitor, s'a format câte un comitet de: numiri, acreditări și hotăriri compuse din următoarele persoane:

Comitetul de numiri: Dumitru Florea, Gheorghe Baci, Dumitru Irod, Constantin Florescu și Ioan Bran.

Comitetul de acreditări: Dumitru Florea, Vlad Mocanu, Dumitru Roibescu și Ilie Tachici.

Comitetul de hotăriri: Victor Diaconescu, Năstase Beșliu, Ioan Rădulescu, Marin Ghițescu, Thomas Konderth, Tănase Mateescu, P. Hermann, Ștefan Demetrescu, A. Văcăreanu și Gh. Stănică.

Din raportul dat de fratele Vlad Mocanu, Președintele Conferinței, s'a observat cu mulțumire că am avut progres în toate privințele deși Conferința este organizată

abia de 6 luni.

Comitetul de hotăriri a prezentat hotăririle publicate la pagina 14.

Prin hotărîrea No. 1, întreaga Comunitate a adus mulțumire față de Dumnezeu pentru toate binecuvântările ce ne-a dat și ca semn de respect s'a ridicat în picioare intonând un imn de laudă și o rugăciune.

Prin hotărîrea No. 2, s'a adus mulțumire Inaltului Guvern și Inaltelor autorități din Tară pentru libertatea acordată și în aceste timpuri de a ne închina bunului Dumnezeu potrivit credinței noastre. Ca semn de recunoștință întreaga adunare s'a ridicat în picioare hotărînd totodată să se trimită expresiunea mulțumirei noastre prin telegrame către Majestatea Sa Regele Carol II-lea, către Președinția Consiliului de Miniștri, Excelenței Sale Domnului Re-

zident Regal al Ținutului „Olt” și Domnului Primar al orașului Craiova.

Comitetul de numiri: propune pe următorii frați slujbași ai Conferinței pentru anii 1940—1941.

Președinte: Vlad Mocanu.

Cassier-secretar: Ștefan Albu-lescu.

Secretar depart.: Thomas Konderth.

Secretar publicații: Gheorghe Sibianu.

Comitetul Conferinței: Vlad Mocanu, Ștefan Albulescu, Konderth Thomas, Dumitru Irod, Gheorghe Baciu, Ștefan Czedula și Gheorghe Dărvășan.

Comitetul de socoteli: Marin Ghișescu și Stoica Constantin.

Fratele Tănase Mateescu este avansat Predicator-ajutor și trecut în lucrarea Biblică.

Până la prezentarea fratelui Ștefan Albulescu noul cassier, fratele Mateescu va continua serviciul de cassier-secretar și ca membru în comitet.

Comitetul de acreditări: propune să fie acreditate următoarele persoane:

Predicatori: Vlad Mocanu, Thomas Konderth, Vasile Tolan, Gh.

Baciu, Ilie Tachici, Dumitru Roibescu, Ștefan Czedula, Crișan Pavel, Ioan Rădulescu, Dumitru Irod. Pentru a fi întăriți prin binecuvântare, frații: Marin Vișinică și Gheorghe Popescu.

Predicatori onorifici: Betea Petre și Gheorghe Motorca.

Predicatori ajutori: Gheorghe Sibianu și Tănase Mateescu.

Lucrători biblici: Gheorghe Cazan și Mihail Radu.

Lucrător interim: Szekernyes Ferenz.

Atât propunerile Comitetului de numiri cât și ale Comitetului de acreditări și hotăriri au fost primite și votate de toată adunarea delegaților având numai un vot contra la comitetul de numiri.

La aceste adunări au luat parte multe persoane din toată Conferința, simțindu-ne ca la o adevărată sărbătoare sfântă. Toate cuvântările ținute au ținut la spiritualizarea noastră îndemnându-ne să trăim o viață mai aproape de Dumnezeu, pregătindu-ne pentru a primi pe Domnul Isus Hristos la a doua Sa venire.

În Sabat dimineața am avut școala de Sabat la care au participat delegații și membrii din lo-

calitate și împrejurimi, numărul total fiind de 565 cu care ocaziune s'au adunat darurile școlii de Sabat lei 1082 iar pentru fondul de educație 380 lei.

După amiază s'a făcut solemnitatea întăririi prin binecuvântare a fraților: Marin Vișinică și Gheorghe Popescu.

Duminecă după amiază am renunțat la programul cel mai a-veam, ca un semn de respect și omagiu față de Excelența Sa Domnul Prim Ministru Armand Călinescu, asasinat, a cărei înmormântare a avut loc chiar atunci. Intreaga adunare s'a ridicat în picioare și a păstrat un minut de tăcere și meditație în onoarea celui dispărut în astfel de împrejurări.

Aceste adunări au avut darul de a însufleți pe toți frații și surorile cari au primit cu această ocazie încurajare pentru vremurile grele în cari trăim.

Bunul Dumnezeu să ne ajute mai departe să fim bune exemple în Comunitățile noastre unde ne înapoim dela Conferință, plini de putere spre a face lucrarea Sa și astfel să creștem din zi în zi până la măsura desăvârșirii cerută de Domnul Isus, Amin!

Președinte, Vlad Mocanu

Hotăriri

Hotărîrea No. 1. — Având în vedere că în aceste timpuri grele bunul Dumnezeu a păstrat pace și liniște în Țara noastră; a dat înțelepciune Stăpânirii Țării, ca să asigure liniște pentru orice lucrare bună, adică și pentru binefăcătoarea lucrare de evanghelizare și de înălțare a popoului prin Evanghelie; a dat putere și tact conducerii lucrării noastre să reprezinte cu demnitatea cuvenită lucrarea încredințată nouă de Domnul și să arate foloasele ei pentru popor; a păstrat statornici și activi în credință pe toți membrii Comunităților noastre și a dat zel misionarilor noștri ca să rămână credincioși la datorie în condițiuni atât de protivnice. Pentru toate acestea ținem să mulțumim din inimă iubitorului nostru Tată ceresc și-L rugăm călduros să binecuvinteze și mai departe pe M. S. Regele, Înalta Cărmuire și Țara întreagă, cât și pe credincioșii Săi și lucrarea lor.

Totdeauna rugăm pe bunul Dumnezeu să ne ajute la o și mai deplină

consacrare într-o apropiată terminare a lucrării Sale în noi și în toată lumea.

Hotărîrea No. 2. — Față de bunăvoința Inaltei Stăpâniri, ca dorințele ei de asigurare în țară a deplinei libertăți constituționale pentru toate confesiunile să fie împlinite și față de noi, cetățenii de Confesiunea Evanghelică a Adventiștilor de Ziua Șaptea, dându-ni-se astfel puțința să facem în Țară tot binele la care bunul Dumnezeu ne dă înțelepciune, zel și putere;

Ținem să prezentăm ca congres, Inaltei Cărmui, respectuoasele noastre mulțumiri și asigurarea devotamentului și deplinei noastre supunerii cetățenești; să rugăm conducerea noastră, să prezinte acestea din partea noastră în telegrame de mulțumire către M. S. Regele, către Domnul Prim Ministru, către Domnul Ministru de Culte, către Domnul Rezident Regal și Domnul Comandant al Armatei cât și către Domnul Primar al Municipiului.

Hotărîrea No. 3. — Având în vedere că solia din Isaia 58, privește în întregime lucrarea A. Z. Ș., și că pe lângă reforma Sabatului, care este o lucrare a bisericii din timpul de apoi, tot în acest capitol, Domnul ne invită și la o lucrare de binefacere și ajutorare pentru cei săraci, Recomandăm:

a) Să organizăm în toate Comunitățile noastre, Cercul de binefacere „TABITA”.

b) Să ne ocupăm cu strângerea de haine și procurarea de alimente, și astfel să ajutăm pe copiii orfani, pe văduve și nevoiași fără deosebire de neam și religie.

c) În orașele mai mari și acolo unde se poate, să organizăm bucătării gratuite pentru copiii orfani și pentru nevoiași.

d) Să ne oferim cu plăcere serviciile noastre în lucrarea de binefacere întreprinsă de Guvern, sprijinind ofensiva sanitară și orice lucrare pentru binele obștesc în satele unde locuim.

Hotărîrea No. 4. — Având în vedere tot mai multa dorință a membrilor noștri de a sluji ca Evangheliști, **Recomandăm:**

Să rugăm comitetele Comunităților noastre, ca să aleagă pe membrii cei destoinici pentru participarea la aceste cursuri de Evangheliști Voluntari, cari vor folosi în lucrarea lor cât mai mult scrierile noastre religioase.

Hotărîrea No. 5. — Pentru că prin Spiritul Profetic, Domnul învață pe poporul Său să pună mult preț pe o cât mai temeinică și completă educație, și pentru că educația cea mai bună, în temere de Domnul este de mare folos, atât fiecăruia personal, cât și comunității și lucrării Domnului:

Recomandăm:

Ca pretutindeni în Conferința noastră, Comunitățile să îndemne și să încurajeze pe tineri, de a vizita Școala noastră de educație, „Institutul Biblic” din Brașov, spre a se forma și a crește în credință statornică și spre a putea ajunge și de folos lucrării misionare din Comunități și de ori unde.

Potrivit Spiritului Profetic, Comunitățile chiar să ajute la plata taxelor pe tinerii meritoși dar lipsiți de mijloace și să-i îndemne să vină la Școala chiar în toamna aceasta.

Hotărîrea No. 6. — Având în vedere că am ajuns la un timp deosebit și foarte serios, când, cum zice Domnul: „oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea lucrurilor cari se vor întâmpla pe pământ”.

Hotărîm:

a) Să lămurim bine tineretul nostru despre aceste timpuri.

b) Să îndemnăm tineretul să se consacre pe deplin Domnului fără rezerve, și să se pregătească trupește, sufletește și spiritual pentru timpul și lucrarea ce ne stă în față; și chiar acum, în măsura puterilor și cunoștințelor, să ia parte activă la diferitele ramuri ale lucrării misionare.

c) Pentru a înmulți cunoștințele lor cu privire la doctrinele biblice, la Istoria Mișcării Advente, etc., îndemnăm tineretul nostru să ia parte la noul curs progresiv de studii sistematice, quadrienal, plănuit de Dep. M. V. a Uniunii noastre, ca astfel să devie tot mai capabil pentru lucrarea Domnului. Având în vedere că s'a editat în limba română și maghiară cartea: „Solii către tineret” de sora White, îndemnăm pe tineri să-și procure această carte și să o studieze.

d) Pentru ca tineretul nostru să-și poată ajunge ținta propusă, e necesar ca toți tinerii noștri de ambele sexe să fie membri regulați ai Cercului M. V. fie la seniori sau la ju-

niori. Ca atare, rugăm pe toți cei cu răspunderi în Comunități, să lucreze în această direcție, ca toți tinerii să fie înrolați în Cercul Misionarilor Voluntari, iar unde nu este încă organizat astfel de Cerc, să se organizeze numaidecât.

e) Pentru a desvolta și educa tot mai bine tineretul nostru și pentru a desvolta și instrui conducători pentru tineret, hotărîm să rugăm conducerea Uniunii, să facă și alte planuri noi, spre exemplu: să avem un nou congres pentru tineret, și alte reuniuni în natură, etc.

Hotărîrea No. 7. — Conștienți de faptul că Școala de Sabat este pentru mișcarea adventă în genere, și pentru fiecare membru în parte o binecuvântare mare, în timpuri normale precum și în timpuri de criză,

Hotărîm:

a) Să îndemnăm din nou pe toți credincioșii, tineri și bătrâni, să se înscrie ca elevi în școala de Sabat, și să vină regulat la școala de Sabat, să studieze regulat lecțiunile și să contribuie cu darurile lor pentru progresul lucrării. Îndemnăm de asemenea pe părinți, să facă tot posibilul ca să aducă și pe copiii lor la școala de Sabat.

b) Acolo unde cursul respectiv pentru instructorii școlii de Sabat nu s'a executat încă, să se ia măsuri ca acest curs să fie organizat și executat.

Hotărîrea No. 8. — Având în vedere importanța vremurilor de azi și simțind nevoia cea mare pentru ridicarea la un nivel spiritual mai înalt a comunităților noastre în pregătirea pentru a întâmpina pe Domnul la venirea Sa în mărire,

Recomandăm:

Ca fiecare membru din comunitățile noastre să-și procure și să-și formeze o bibliotecă cu scrierile Spiritului Profetic, cetindu-le cu mult interes și făcând așa ca ele să poată fi cetite și studiate de cât mai multe persoane.

Hotărîrea No. 9. — Deoarece lucrarea de răspândirea literaturii religioase în popor s'a dovedit, în efectele ei, ca bună moralizatoare și ca fiind o mare binecuvântare pentru multe persoane,

Recomandăm:

Ca și pe viitor, această frumoasă și nobilă lucrare să fie sprijinită cu un și mai mare zel de către toți aceia cari înțeleg însemnătatea ei.

Hotărîrea No. 10. — Având în vedere lumina dată nouă în Cuvântul lui Dumnezeu și în Spiritul Profetic cu privire la păstrarea sănătății corporale și spirituale, prin folosirea unei alimentații sănătoase, prin igienă și prin evitarea excitantelor în general,

Recomandăm:

a) Abținerea totală a tuturor membrilor Comunităților, dela băuturi îmbătătoare și dela orișice excitante în general.

b) Membrii să nu producă și să nu facă Comerț cu asemenea produse vătămătoare.

c) Să caute ca fructele să le întrebuințeze și să le vândă în stare naturală sau conservată.

d) De asemenea să nu facă niciun fel de Comerț în scopul hrănirii cu carne de animale necurate.

e) Cum ne găsim aproape de revenirea Domnului Isus Hristos, să căutăm cu toții, ca pentru întreținerea sănătății Corpului nostru care este Templul Duhului Sfânt să urmăm toate sfaturile cari ne sunt date în Spiritul Profetic, cu privire la igiena și la folosirea unei alimentații sănătoase, spre a face toate în sensul Cuvântului din 1 Cor. 10, 31.

f) Pentru a face posibilă îndeplinirea celor de la punctul d, recomandăm să se înființeze pe cât posibil în fiecare Comunitate, Cursuri educative și de bucătărie, pentru membrii comunităților noastre ca să învețe cari sunt alimentele sănătoase, care e combinația și cea mai bună pregătire a lor, și cari sunt regulile necesare menținerii sănătății.

(Urmare dela pag. 4.)

3. Evanghelia în scrierile noastre.

a) Scrierile noastre duc Evanghelia.

Ele vorbesc:

Despre Cuvântul cel adevărat al lui Dumnezeu. Psalm. 33, 4.

Despre mila și iubirea lui Dumnezeu. Psalm. 103, 13.

Despre izvoarele bogate ale lui Dumnezeu. Psalm. 65, 10.

Despre cetatea viitoare pe care o căutăm. Ebrei 13, 14.

b) Scrierile noastre sunt indicate, cari arată spre Biblie ca fiind candela piciorului nostru și spre Hristos calea, adevărul și viața.

c) De ani de zile scrierile noastre s'au dovedit ca un mijloc minunat în desvoltarea lucrării lui Dumnezeu, la care atât noi cât și prietenii noștri am participat. Tot acestea ne-au dat o descoperire în lucrarea incredințată nouă.

C. Dacă astăzi este o cale și mai rapidă pentru a duce solia Evangheliei lui Hristos pe calea radiofoniei, totuși vedem în Cuvântul tipărit o cale prin care Evanghelia să fie dusă până la marginile pământului, ca și în cercul prietenilor noștri. De aceea dorim ca și în această săptămână să folosim ocazia dată nouă de Dumnezeu spre a oferi prietenilor noștri revista de toamnă. 1 Tim. 4, 13. 15.

(Urmare dela pag. 6.)

tinzându-l departe de locuința, serviciul și Comunitatea noastră, în adâncime unde sufletele vor fi găsite din abundență. Noi nu trebuie să încetăm lucrul nostru până ce solia Evangheliei n'a ajuns în fiecare casă. Unele noastre de pescuit poate că se deosebesc, fie că vom face aceasta prin vinderea de literatură, prin împrumutarea sau dăruirea ei, prin predici sau lecturi biblice dela inimă la inimă, lucrarea noastră nu va fi zadarnică, pentru că Domnul spune: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni”.

De H. F. Brown

Fratele Toader Tudor, în etate de 26 de ani, membru al Comunității Tecuci, a fost chemat la odihnă după trei săptămâni de grea suferință, în ziua de 12 Septembrie 1939. El a adormit cu aceste cuvinte: „In Eden, in Eden, nu-s dureri, nici griji, nici chin, acolo-i repaus divin. In Eden, in Eden.

La immormântare o mare mulțime a avut ocazia să asculte despre fericita nădejde a creștinului. Sperăm ca la învierea dreptilor să vedem și pe frațele nostru printre cei aleși.

Nicolae Paiu

Sora Nastasia Țăran, în vârstă de 85 de ani, membră a Comunității Suceava, a adormit în Domnul în ziua de 25 Septembrie 1939.

A primit adevărul în anul 1924. Deși era în etate de 70 de ani când a aflat adevărul, și nu știa carte, a dat dovadă în tot timpul de multă încredere și statornicie în credință. Cu toate că era săracă în bunuri materiale, iubea mult lucrarea Domnului, fiind chiar o pildă pentru mulți în darea cu conștiințozitate a dreptului lui Dumnezeu. Înainte de a adormi, a chemat la sine pe fiica sa care e tot membră a comunității noastre, spunându-i: „Iubita mea fiică, eu plec. Fii statornică în credință și pregătește-te să fii gata că ne vom întâlni la venirea Domnului Isus”. După o scurtă rugăciune adormi cu deplină încredere că în ziua învierii va avea parte de răsplata dreptilor.

C. Grăjdinciu-Ionescu

Fratele Nistor Sajeu, în etate de 25 de ani, membru al Comunității Lăgoanești din jud. Lăpușna a trecut la odihnă în ziua de 11 Iunie 1939, fiind înecat într'un iaz pe când făcea baie.

La immormântare a luat parte o mare mulțime atât din localitate cât și din satele vecine, care a avut ocazia să asculte solia mântuirii.

Ne mângâiem în nădejdea revederii la învierea celor drepti.

Copilul Ionel Balaur, în vârstă de 2 ani, fiul fratelui Alexei Balaur din Comunitatea Buțeni, jud. Lăpușna, a adormit în Domnul în ziua de 14 August 1939.

După două săptămâni, în ziua de 27 August 1939, o moarte fulgerătoare le-a răpit părinților și pe al doilea copil, Gheorghîță Balaur, în vârstă de 5 ani, fiind lovit de un cal cu copita în cap.

La immormântare a numeros public a ascultat cuvântul Domnului cu privire la a doua venire a Domnului Hristos și învierea dreptilor. Părinții au rămas cu speranța că-și vor putea îmbrățișa pe cei doi copii în ziua fericită a învierii.

M. Hioară

Anunțuri

Cine știe unde se află fratele Timofe Mitiuc și sora Sonia Mitiuc, membri ai Comunității Labirint, este rugat să comunice la adresa: Ioan Turlea, str. Mitropolitul Ghenadie Patrescu, No. 116, București IV.

Facem cunoscut că după termenul de o lună dela data acestei publicații, Comunitatea va proceda conform Manualului Comunității, pag. 98.

Sora Maria Antonini este rugată a lua legătură cu Comunitatea Popa Tatu din care face parte, pentru clarificarea situației dânzei. Altfel, după trecerea timpului convenit, se va proceda cu cazul dânzei potrivit organizației.

Am două fete, în etate de 13 ani fiecare, una având 6 clase, iar alta 7 clase primare și aș dori să le dau la croitorie. Dacă există vreo soră croitoreasă, care să aibă nevoie de ucenice, poate scrie pe adresa: Radu M. Burcea, Comuna Antonești, județul Teleorman.

Dorim să angajăm ca ucenic la un atelier de electricitate sau lăcătuș mecanic pe fiul nostru, în etate de 14 ani și jumătate. Are 7 clase primare și 2 industriale și bune aplicații pentru această branșă. Sabatul liber. A se adresa: Gheorghe Soare, Soc. „Dacia Română”, Moreni, jud. Prahova.

Caut un motor pentru circular Marca Deutsch sau Internațional 4-6 H. p. A se adresa: P. Petrof, str. Frumoasa, No. 13, Bazargic.

Vând 2 mașini de tricotaaj, marca „Grosser”, — una No. 5, iar alta No. 6, amândouă în perfectă stare de funcțiune. No. 6 este absolut nouă, ne fiind întrebuintată decât o lună și jumătate. Adresa: Ioan S. Stoica, Comuna Doicești, județul Brăila.

Vând mașini de tricotaaje, diferite numere, noi și de ocazie (se vinde și în rate, cele noi), primesc orice fel de reparațiuni ce țin de această branșă. Dau și învățătură în scurt timp celor ce voiesc a învăța tricotaajul. Pentru informațiuni, doritorii se vor adresa printr'o carte poștală la adresa: Ilie Fircică, Str. General Eustațiu, 47, București VI. (Prin Ferentari).

Caut un om de serviciu în curte, care să fie căsătorit. I se dă Sabatul liber. Informațiuni mai pe larg puteți primi scriind pe adresa: Costică Tudor, Str. Gheorghe Asachi No. 1, Tecuci.

„Curierul Misionar”

Foaie lunară

A Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Abonamentul pe un an lei 100.